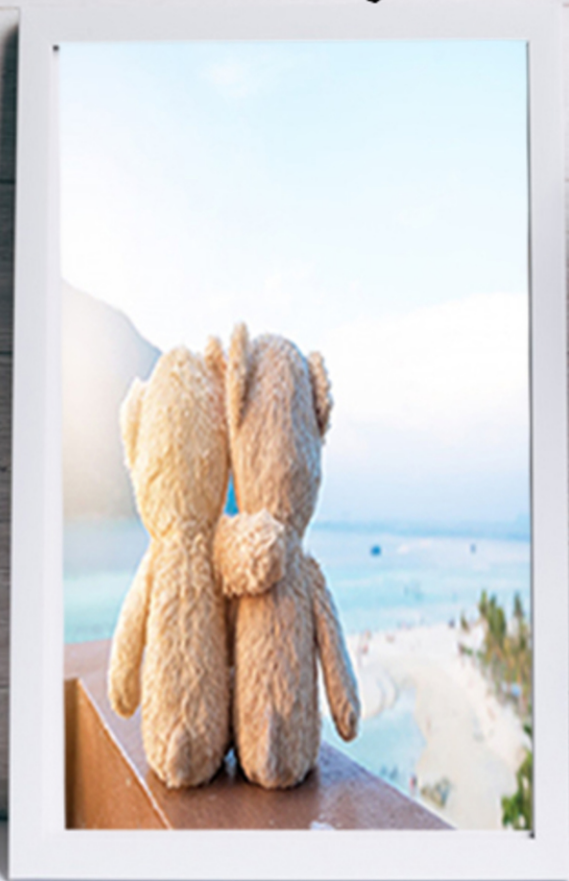

ဟေသုဇြာ

သံယောဇဉ်ဆက်ထုံး

သတို့ သမီးဝတ်ဆင်ရမည့် လက်ဝတ်ရတနာများ ထည့်ထားသည့် ကတ္တီပါဘူး အနီလေးများကို ရင်ဝယ်ပိုက်လျက် မင်္ဂလာခန်းမရှိရာ ဒုတိယ ထပ်သို့ဓာတ်လှေကားအတိုင်း ကျွန်မ တက်လာခဲ့သည်။ ။

Royal Hotel၏ မင်္ဂလာခန်းမထဲတွင် ဟိုတယ်ဝန်ထမ်းများ ၊ အခမ်းအနားပြင်ဆင်သူများ ဖြင့် ရှုပ်ယှက်ခတ်နေလေသည်။ ။ ရန်ကုန်မြို့၏ ဒီတံဒီတံကြဲ မိသားစုများမှ သားနှင့် သမီးတို့ ၏ မင်္ဂလာပွဲဖြစ်သည့် အလျောက်အတော်လေးကိုခမ်းနားလှပပြီး ဘုန်းကျက်သရေနှင့်ပြည့်စုံလှသည်။ ။

ဂျူလီယာပြောသလိုပင် တကယ်ကိုကြွယ်ဝပြည့်စုံသည့် မိသားစုထဲမှ ဖြစ်နိုင်သည်။ ။ သတို့ သမီးမိတ်ကပ်လိမ်းသည့် အခန်းဘယ်အခန်းဆိုတာ ကျွန်မဂျူလီယာကို မမေးခဲ့မိသဖြင့် ဟိုဟိုဒီဒီ လိုက်ရှာနေမိသည်။ ။

"ဟေ့...ဒီနားက မီးအရောင်ကို နည်းနည်းလျော့မယ်နော်၊ အရမ်းလင်း လွန်းနေတယ်၊ ညနေပွဲဆိုတာ သတိထားဦး၊ သဘာဝ အတိုင်းလေးပဲ လိုချင်တယ် "

"ဟုတ်ကဲ့ပါ ဆရာ "

"ပန်းတွေကရော ဘယ်မလဲ၊ ရောက်ပြီလား "

"ဟုတ်ကဲ့ ယူလာနေပါပြီ ဆရာ၊ လမ်းပိတ်နေလို့ ပါ"

"ပွဲစ ဖို့ က နှစ်နာရီပဲလိုတော့တာနော်၊ ပေါ့ပျက်ပျက်လုပ်မယ်တော့ မကြံနဲ့ ၊ ပန်းတွေက အစစ်တွေဟုတ်ရဲ့ လား "

"စိတ်ချပါဆရာ၊ ဒီတစ်ခါတော့ ဆရာ စိတ်တိုင်းကျဖြစ်ပါစေမယ်၊ ပန်းတွေကိုလည်း အစစ်တွေပဲမှာ ထားတာပါ "

"အင်း...တော်တယ်၊ မိုက်တွေအသံလာရဲ့ လား လို့ သေချာပြန်စစ်လိုက်ဦးနော် "

"ဟုတ်ကဲ့ပါ ဆရာ "

ဝန်ထမ်းများကို လိုအပ်သည် များကို ညွှန်ကြားနေခိုက်...

"ဟယ်...ဖြိုး... "

အသံလာရာဘက်သို့ သူလှည့်ကြည့်လိုက်သည် ။ နှုတ်ခမ်းလေးအနည်းငယ် တွန့်သွားရုံ လေးသာ သူပြုံးပြလိုက်သည် ။

"ဂျူလီယာ၊ ကိစ္စရှိလို့ လား "

"အင်း...အလုပ်ကိစ္စနဲ့ လေ၊ မင်္ဂလာဆောင် သတို့ သမီးအတွက် လက်ဝတ်ရတနာတွေ လာပို့တာ "

"ညနေဆောင်မယ့် တစ်ယောက်ကိုပြောတာလား "

"အင်း...ဟုတ်တယ် ဖြိုး "

"တူတူပဲပေါ့၊ ငါလည်း အဲဒီ မင်္ဂလာပွဲရဲ့ ပွဲစီစဉ်သူလေ"

"အော်...ဟုတ်လား ဒါဆိုပွဲပြီးရင်အတူတူပြန်ကြမယ်လေ "

"အင်း...ကြည့်လိုက်ဦးမယ်၊ အဆင်ပြေရင် ငါဖုန်းဆက်လိုက်မယ် "

ကျွန်မ သတို့ သမီးမိတ်ကပ်လိမ်းသည့် အခန်းကိုလိုက်ရှာရင်း သူငယ်ချင်း ဂျူလီယာ လူတစ်ယောက်နှင့် စကားပြောနေသည် ကို လှမ်းမြင်လိုက်သဖြင့် ထိုနေရာသို့လျှောက်သွား လိုက်သည် ။ ဂျူလီယာနှင့် စကားပြောနေသည့် အမျိုးသား၏ မျက်လုံးမှာ ကျွန်မထံမှ မခွာတော့ပေ။

ကျွန်မဗျူလီယာ နားတွင် ရပ်လိုက်ကာ

"ဗျူလီ...ပစ္စည်းတွေကို ဘယ်ပို့လိုက်ရမလဲ၊ သတို့ သမီး မိတ်ကပ်ပြင်တဲ့ အခန်းက ဘယ်မှာ လဲ ငါမသိဘူး "

"အော်...အေး...ငါ လာပြီ၊ ကဲ...ဖြိုးရေ သွားလိုက်ဦးမယ်နော် "

"အေးပါ...ညနေ ပွဲပြီးရင်ဆုံမယ်လေ "

"အိုကေ..."

ဗျူလီယာ မှာ ကြေးနီရောင် ဆံပင်ဂုတ်ဝဲလေး နှင့် ဖြူဖြူချောချော ထက်ထက်မြတ်မြတ် ကောင်မလေးပင်ဖြစ်သည် ။ နာမည်ကြီး လက်ဝတ်ရတနာဆိုင်တစ်ခု၏ ဒီဇိုင်းနာတစ်ယောက်လည်း ဖြစ်ပြီး ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်နှင့် အောင်မြင်နေသည့်သူတစ်ယောက်ဖြစ်သည် ။

"ဟေ့ကောင် ငဖြိုး...ဘာတွေများ ဒီလောက်တောင်ငေးနေတာလဲ "

"ဟိုမှာ လေ..."

ဖြိုး မေးဆတ်ပြသည့်နေရာသို့ သူငယ်ချင်း စိုးနိုင်လှမ်းကြည့်လိုက်သည် ။

"ဘာဖြစ်လို့ လဲ ကွ "

"ဗျူလီယာနဲ့ ပါလာတဲ့ ကောင်မလေးကွာ၊ တော်တော်လေး ဆွဲဆောင်မှုရှိတယ်၊ မျက်နှာလေးက အသဲပုံလိုသွယ်သွယ်လေး၊ ဖြူဝင်းနေတဲ့ အသားအရည်လည်း ရှိတယ်၊ သူဝတ်စားထားကလဲ စပိုစ့်ထံရှုပ်တစ်ထည်ပေ ၊မ၂၁ ဂျင်းပျော့သား အင်္ကျီလက်ရှည်လေးကို ထပ်ဝတ်ထားပြီး ဂျင်းပျော့သား ဘောင်းဘီကျပ်လေးနဲ့ ပေါ့ပေါ့ပါးပါးပဲ၊ ပြောရရင် လုံးဝကို သာမန်ပါပဲ "

"အေးလေ...သာမန်ပါပဲ၊ ငါမြင်တယ်လေ၊ ဘာလို့လဲ"

"ဒါပေမယ့် အရမ်းဆွဲဆောင်မှုရှိနေတယ်ကွ၊ ငါကတော့သူ့ရဲ့ နက်မောင်ပြီး ရှည်လျားနေတဲ့ ဆံနွယ်တွေရဲ့ ဘုန်းကျက်သရေကြောင့်လို့ ထင်တယ် "

"အင်း...ဟုတ်မယ်၊ နောက်ကကြည့်တာတောင် သူ့ဆံပင်တွေက သိပ်လှတယ်ဆိုတာ သိနိုင်တယ်၊ ပြီးတော့ ဒီဘက်ခေတ်မှာ ဆံပင် အနက်ရောင်ဆိုတာမြင်ရခဲသွားပြီလေ၊ ဘာလဲ မင်း ကြွေသွားတာလား"

"ဟာ...မဟုတ်ပါဘူးကွာ၊ ဒီတိုင်း လှလို့ လှတယ်ပြောတာပါ မင်းကလည်း ၊ ကဲ...လာ လုပ်စရာရှိတာဆက်လုပ်မယ် "

"အဟား ဟား...ငါ့ကောင်ကြီးရှက်သွားတာ၊ ရှက်သွားတာ "

"မဟုတ်ပါဘူးဆိုကွာ "

ဖြိုး ရှက်ကာ မျက်နှာတစ်ခုလုံး နီရဲသွားလေသည် ။

ညနေ ခြောက်နာရီတွင် မင်္ဂလာပွဲ အောင်မြင်စွာပြီးဆုံးသွားလေသည် ။ ဖြိုး ဂျူလီယာထံ ဖုန်းခေါ်လိုက်ပြီးဆိုင်တစ်ဆိုင်တွင် ချိန်းလိုက်သည် ။ နာရီဝက်ခန့်အကြာတွင် ဖြိုးဆိုင်သို့ရောက်လာ ခဲ့သည် ။

ဆိုင်ထဲသို့ဝင်လိုက်တော့ ဆိုင်ထဲတွင် ဂျူလီယာနှင့် အတူမနက်က မိန်းမချောလေးပါရှိနေသည့်အတွက် သူပျော်သွားမိသည် ။ စားပွဲဆီသို့ခပ်သွက်သွက် လျှောက်သွားခဲ့သည် ။

"စောင့်နေတာကြာသွားလား ဂျူလီ "

"ရပါတယ်၊ ငါတို့ လည်း ခုပဲရောက်တာ "

"တော်သေးတာပေါ့၊ ဒါနဲ့ ...သူက..."

"အော်...ငါနှင့်ကို မိတ်ဆက်ပေးမယ်၊ ဒါက ငါ့ရဲ့ လက်ထောက် ဒီဇိုင်း နာပေါ့၊ အလယ်တန်းတုန်းကသူငယ်ချင်းတွေဆိုလည်း ဟုတ်တယ် "

"အလယ်တန်းတုန်းက ဟုတ်လား၊ နင်နဲ့ ငါကတစ်ခန်းတည်းပါဟာ..ငါတော့ သူ့ကိုမမြင်ဖူး ဘူး "

"အော်...စကားကို ဆုံးအောင် နားထောင်ဦးလေ၊ သူနဲ့ ငါက စတန်း မှာ ကျူရှင် အတူတူတက်ဖူးတာ၊ သူက စမ်းချောင်း ၂ ကလေး၊ ကျူရှင်ပဲ တူတာ၊ နင်က စတန်းတုန်းက ကျူရှင်မယူတော့ ဘယ်သိမလဲ၊ အခုပြန် တွေ့တော့ သူလည်း အလုပ်လိုနေတာနဲ့ ငါသူဌေးကိုပြောပေးလိုက်တာ၊ သူကလည်း ဒီဇိုင်းဆွဲတာ ဝါသနာပါတယ်ပြောလို့ လေ "

"အော်...အဲဒီလိုလား၊ မင်္ဂလာပါခင်ဗျ ကျွန်တော်ကဂျူလီယာနဲ့ ငယ် သူငယ်ချင်းတွေပါ၊ ဂျူလီယာကိုခင်သလို ကျွန်တော့်ကိုခင်နိုင်ပါတယ်၊ ကျွန်တော့် နာမည်ဖြိုး ပါ "

"ဟုတ်ကဲ့ မင်္ဂလာပါ၊ ကျွန်မ နာမည်က တေးသီပျို့ ပါ"

"ဝိုး...နာမည်လေးက အရမ်းလှတယ်ဗျာ "

"ဟဲ့...ဖြိုး နာမည်ပဲလား "

"မဟုတ်ပါဘူး၊ အဲဒီလိုပြောတာမဟုတ်ပါဘူး၊ လူလည်း အရမ်းလှပါတယ် "

ကျွန်မ ဂျူလီယာ ပေါင်ကိုလှမ်းဆိတ်လိုက်သည်။ ။

"အ...တေးသီ...နာတယ်နော် "

ကျွန်မ ဂျူလီယာကို မျက်စောင်းထိုးလိုက်မိသည်။ ။

"ခစ်ခစ်...စတာပါ တေးသီရယ်၊ စိတ်မဆိုးဘူးမဟုတ်လား"

"အင်း...ရပါတယ် "

ထိုစဉ် စားပွဲထိုးကောင်လေး ရောက် လာပြီး ...

"ဘာများ မှာ မလဲ မသိဘူး ခင်ဗျာ "

"ကဲ...ဘာစားမလဲ မှာ ရအောင်လေ "

ဂျူလီယာက မိန်းမစာအုပ်ကို ဖွင့်ကြည့်ရင်း ...

"ငါ ကြည့်လိုက်ဦးမယ်၊ နင်တို့ မှာ နှင့် "

"ထမင်းပေါင်း "

"ထမင်းပေါင်း "

နှစ်ယောက် အတူတူပြောမိကြလေသည်။ နှစ်ယောက်လုံး ပြုံးလိုက်
မိသည်။ စားပွဲထိုးလေး မှ ...

"နှစ်ယောက်လုံး ထမင်းပေါင်းနော်၊ ဒါဆို နှစ်ပွဲပေါ့ "

"ဟုတ်ပါတယ် "

"ထမင်းပေါင်းကို ဘာနဲ့ စားမလဲခင်ဗျာ၊ ကြက်၊ ဝက်၊ ပုစွန် ရှိပါတယ်
"

"ပုစွန် "

"ပုစွန် "

ဒီတစ်ခါတော့ တစ်ယောက် မျက်နှာ ကြည့်လိုက်မိပြီးကျွန်မတို့ နှစ်
ယောက်လုံး ရှက်သွားကြလေသည်။

"အဟမ်း...နင်တို့ က အကြိုက်ချင်းလဲ တူတာပဲ၊ တို့ ကတော့ ခေါက်
ဆွဲကြော်၊ အအေးက ထောပတ်သီးဖျော်ရည် ခွက်၊ နင်တို့ နှစ်ယောက်

ရော ဘာသောက်မလဲ "

ဒီတစ်ခါတော့ ထပ်မတိုက်ဆိုင်လိုတော့သဖြင့် ...

"တေးသီ ပဲ အရင်ပြောလိုက်ပါ "

"ကိုဖြိုးပဲ အရင်ပြောလိုက်ပါ "

ပြိုင်တူ ပြောလိုက်မိပြန်သည်။ ။ ဂျူလီ စမှာ စိုးသဖြင့် မတိုက်ဆိုင်ချင်ပါဘူးဆိုကာမှ တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင်ပင် ဖြစ်သွားရပြန်သည်။ ။

"ဟင်...နင်တို့ ဟာက ရိုးမှ ရိုးရဲ့ လားဟယ်၊ ခစ်ခစ် "

"ဂျူလီ...နင်နော်...ငါ အမြဲဒါတွေစားတတ်တာ နင်သိရဲ့ သားနဲ့ "

"အေးပါ၊ ငါက ဘာပြောနေလို့ လဲ၊ ထူးဆန်းနေလို့ ပါ "

ဖြိုးလည်း ရှက်ရှက်နှင့် ...

"အေးလေ...ဂျူလီယာကလဲ၊ ဘာထူးဆန်းလို့ လဲ လူတစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက် အကြိုက် လည်း တူနိုင်တာပဲကို "

"ဟုတ်ပါပြီ ဖြိုးရယ်၊ ငါ ဘာမှ မပြောပါဘူး...ခစ်ခစ် "

ကျွန်မတို့ နှစ်ယောက်လုံး ဂျူလီယာကို ပြိုင်တူမျက်စောင်း ထိုးလိုက်မိသည်။ ။ စားသောက် ပြီးနောက် ဖြိုးက ကျွန်မနှင့် ဂျူလီကို ပြန်လိုက်ပို့ပေးလေသည်။ ။

"ဖြိုး...ငါ့သူငယ်ချင်းကို သေချာလိုက်ပို့ပေးနော်၊ အိမ်ရှေ့ထိပို့နော် "

"အေးပါ ဘိုင့် "

"အေး...အိမ်လည်း လာပါဦးဟဲ့၊ မာမိက နင့်ကိုပဲမေးနေတာ "

"အေး...ငါနောက်နေ့ဝင်ခဲ့ပါမယ် "

"အိုကေ...တေးသီ...ငါဝင်ပြီနော် "

"အင်း...မနက်ဖြန် အလုပ်ထဲမှာ တွေ့မယ်နော် "

"အိုကေ ...ဘိုင့်ဘိုင် "

ဂျူလီ ဆင်းသွားပြီးနောက် ကျွန်မကိုလိုက်ပို့ပေးလေသည် ။ လမ်းထိ
ပ်နားရောက်တော့ ...

"ကျွန်မကို ဒီနားမှာ ပဲ ကားရပ်ပေးလိုက်ပါ "

"ဖြစ်ပါ့မလား၊ လမ်းက ဒီလောက်မှောင်နေတာကို၊ ကျွန်တော် အိမ်
ရှေ့ထိ လိုက်ပို့ ပေးပါမယ်"

"နေပါစေ၊ ရပါတယ်၊ ကျွန်မ ဒီကနေပဲ ဆက်သွားလိုက်ပါမယ် "

"မလုပ်ပါနဲ့ တေးသီ ရယ်၊ ဂျူလီက သေချာမှာ လိုက်တာ၊ ကျွန်တော်
ပဲ လိုက်ပို့ပါရစေနော် "

သူက အတင်းတောင်းဆိုနေတာမို့ ကျွန်မ မငြင်းသာခဲ့ပါ။ ပို့တဲ့ သူ
က ပို့ပေးတာတောင် ကြီးကျယ်နေတယ်လို့ လည်း အပြောမခံချင်ပါ။

"ဟုတ်ကဲ့..."

သူ့ကားလေးစတင်မောင်းနှင် လာခဲ့သည် ။

"ကျွန်တော် တေးသီကို တေးလို့ ခေါ်လို့ ရမလား "

"ရှင်...ဘာလို့ လဲ၊ ဂျူလီတို့ ခေါ်သလို တေးသီလို့ ပဲခေါ်ပါ၊ တေး ဆို
တာ တစ်ယောက်ယောက်က တစ်နေ့နေ့မှာ ခေါ်ဖို့ အတွက် မို့ပါ "

"အော်...ဆောရီးနော် "

"ဟုတ် ရပါတယ် "

"ကျွန်တော့်ကို ကိုဖြိုးလို့ မခေါ်ပါနဲ့ ၊ ဂျူလီတို့လို ဖြိုးလို့ ပဲခေါ်နိုင်ပါတယ် "

"အဲဒီလိုခေါ်ဖို့ က ကျွန်မတို့ မရင်းနှီးသေးဘူးထင်တယ်"

"အဲဒီလို ရှိသေးတာလား "

"ဟုတ်ကဲ့ ရှိပါတယ်၊ အဲဒါကို ကျင့်ဝတ်လို့ ခေါ်ပါတယ်"

သူ့မျက်နှာပေါ် အပြုံးတစ်ပွင့် ဖြတ်ပြေးသွားသည် ကိုတွေ့လိုက်သော်လည်း ကျွန်မ မမြင်ချင်ယောင်ဆောင်လိုက်မိသည် ။ သူကတော့ ဘာမှ ဆက်မပြောတော့ဘဲကားကိုသာ ဂရုစိုက်မောင်းနေလေသည် ။

ကျွန်မပြောသည့် လိပ်စာ အတိုင်း ကားကိုမောင်း လာလေသည် ။ ကျွန်မအိမ်ရှိရာ လမ်းထဲသို့ကားကိုလမ်းထဲသို့ချိုးကွေ့လိုက်ကာ လမ်းအတိုင်းမောင်းလာခဲ့သည် ။

"ဟို အရှေ့နားက ပရိုဘောက်ကား အဖြူလေးနားရပ်လိုက်ပါ ကိုဖြိုး "

သူကားကို အရှိန်သတ်လိုက်ရင်း ...

"ဗျာ...ဒီ နား မဆင်းနဲ့ လေဗျာ၊ ဘီယာဆိုင်ကြီးရှိနေတာကို "

ကျွန်မ မဲပြုံးလေး ပြုံးလိုက်မိသည် ။ ကားတံခါးကိုအသာတွန်းဖွင့်လိုက်ရင်း ...

"ကျွန်မက ဒီမှာ နေတာလေ၊ ဒီမှာ မဆင်းလို့ ဘယ်ဖြစ်ပါ့မလဲ "

"ဗျာ..."

ကျွန်မကားပေါ်မှ ဆင်းကာ ကားတံခါးလေးပြန်ပိတ်ပေးလိုက်သည်

"လိုက်ပို့ပေးတဲ့ အတွက် ကျေးဇူးတင်ပါတယ်နော် "

သူ ကျွန်မကို အံ့သြမှ င်သက်စွာ ကြည့်နေလေသည်။ သူ့ပုံစံက ကျွန်မ ဘီယာဆိုင်မှာ နေသည် ကို နားမလည်နိုင်သည့်ပုံစံပင်။ ထိုစဉ် ...

"ဟဲ့...ငမူးကောင်၊ မူးနေရင်လည်း တစ်နေရာရာမှာ ကာလနာ သွားတိုက်ချေ၊ ငါ့ ဆိုင်မှာ တော့ ဘောက်ပြသနာမရှာနဲ့ "

"ဟာ...ဒီ ဟာမကတော့ လုပ်လိုက်ရင် သေတော့မှာ ပဲ၊ ထပ်ချပေးလို့ ပြောနေရင် ချလိုက်နော်၊ တစ်ဆိုင်လုံး ပြာဖြစ်ချင်လို့ လား "

"အောင်မာ...နင်ကများ ငါ့ကို ခြိမ်းလားခြောက်လားနဲ့ ၊ သေချင်းဆိုး ချင်နေပြီထင်တယ် "

ကြားနေရသည့် ဆဲရေးတိုင်းထွာသံများကို နားထောင်ရင်း ကျွန်မ သက်ပြင်းတစ်ချက် ချလိုက်မိသည် ။ အိမ်ပြန်ရောက်သည် နှင့် ရင်ဝကို ခြေထောက်နှင့် ဆောင့်ကန်လိုက်သလိုပင်။

"ကျွန်မ ဝင်မှ ရတော့မယ်၊ ရှင်ပြန်လိုက်တော့နော်"

ကျွန်မသူ့ကိုနှုတ်ဆက်ကာ ဆိုင်ထဲသို့ဝင်ခဲ့လေသည်

"ဟာ...ဒီဟာမကတော့ နင်အရင်သေချင်းဆိုးမလား ငါပဲသေချင်းဆိုးမလား ကြည့်မလား "

ဟု ဆိုကာ ဒေါင်ချာဆိုင်းနေသော ငမူးသမားကြီးမှာ အမေ့ကို အရက်ပုလင်းဖြင့် ရိုက်ရန်ပြေးလာနေသည် ။ ကျွန်မ ဘာကိုမှ တွေဝေမနေတော့ဘဲ ဆိုင်ထောင့်တွင် ထောင်ထားသည့် ဝါးရင်းတုတ်ကိုဆွဲကာ စားပွဲကိုခပ်ပြင်းပြင်း ရိုက်ချ လိုက်လေသည် ။

"ဘုန်း..."

တစ်ဆိုင်လုံးတွင် ရှိသော မျက်လုံးတို့ သည် ကျွန်မဆီသို့ရောက် လာ
လေသည်။ ။

"အားလုံး အပြင်ကိုထွက်သွားနော်၊ မထွက်သွားရင် အကုန်ရိုက်သ
တ်ပစ်မယ်၊ သွား... ထွက်သွားကြ "

ကျွန်မဒေါသဖြစ်ဖြစ်နှင့် မျက်စိရှေ့မြင်သမျှ ပစ္စည်းများကိုရိုက်ခွဲနေ
မိသည်။ ။ ထိုင်နေသည့် သူများ လည်း ထလာကာ ဆိုင်ပြင်သို့ အပြေးအ
လွှား ထွက်သွားကြလေသည်။ ။

"ဟဲ့...ဟဲ့...တေးသီ... တော်ပါတော့အေ၊ ငါ့ပစ္စည်းတွေ ကုန်ပါပြီ၊ င
မူးတွေလုပ်လို့ မကုန်ဘူး၊ နင်လုပ်မှ ငါ့ အရင်းပြုတ်တော့မှာ ပဲ "

"အမေ..."

ကျွန်မ အသံကုန်ခြစ်အော် လိုက်လေသည်။ ။ ဒေါ်ရင်မေမျက်လုံး
လေး ပေကလပ် ကလပ်ဖြင့် ...

"ဖြေးဖြေးအော်ပါအေ...ညည်းကလဲ၊ လန့်လိုက်တာ "

ဒေါသစိတ်ကြောင့် မျက်ရည်တို့ လှိမ့်ဆင်းလာခဲ့သည်။ ။ ကျွန်မ ကျ
လာသည့် မျက်ရည်တို့ ကို လက်ဖြင့် ခပ်ကြမ်းကြမ်း သုတ်ပစ်လိုက်သ
ည်။ ။

"အမေ ဘယ်အချိန်အထိ ဒါတွေလုပ်နေမှာ လဲ "

"ငါ သေတဲ့ အထိပေါ့ "

"ဟုတ်လား...အမေ့ကြောင့် သမီးရှက်တယ်၊ အမေသိရဲ့ လား၊ သမီး
အခု အလုပ်ရနေပြီမို့ ကျေးဇူးပြုပြီးအမေ့ ဆိုင်ကို ပိတ်လိုက်ပါတော့ "

"အို...မပိတ်နိုင်ပါဘူး၊ နင့် အလုပ်ကရတဲ့

လစာလေးနှစ်ပဲခြောက်ပြားနဲ့ ငါ မနေနိုင်ဘူး၊ ငါ့ အလုပ်ကဝင်ငွေကောင်းတယ်၊ ပြီးတော့ငါ အလုပ် မရှိရင် မနေတတ်ပါဘူးအေ "

"အမေ လုပ်နေတဲ့ အလုပ်က အကုသိုလ်အလုပ်ဆိုတာအမေ သိရဲ့လား၊ ပြီးတော့ အမေ့သမီးကိုထိခိုက်မှုရှိတယ်ဆိုတာ အမေ မသိဘူးလား၊ သမီးအပျိုလေးရှိနေတာကို အမေက ယောက်ျားတွေတရုန်းရုန်းနဲ့ ဘီယာဆိုင်ဖွင့်ထားတယ်ဆိုတာ ကောင်းသေးလား၊ ပြောလေ၊ ဒီ အရက်သမားတွေနဲ့ အရက်နဲ့တွေ့ကိုသမီးဘယ်လောက်ရှုံ့နေလဲ အမေသိလား၊ အမေ့အလုပ် ကြောင့် ကျောင်းမှာ ၊ အပေါင်းအသင်းမိတ်ဆွေကြားမှာ သမီးဘယ်လောက် မျက်နှာငယ်ရလဲ အမေသိလား "

"အို...ဘာဆိုလဲ၊ လောကကြီးမှာ ဘီယာဆိုင်ဖွင့်ထားတာ ငါတစ်ယောက်တည်းမို့လို့ လား၊ လူတိုင်းဖွင့်နေတာပဲ၊ ဒီအလုပ်နဲ့ ရှာကျွေးလာလို့ ညည်းဒီအရွယ်ထိဖြစ်လာတာကို မမေ့နဲ့ "

"တော်တော့ အမေ၊ အမေ့မှာ တစ်ခြားလုပ်စရာတွေရှိသားနဲ့ အမေက ဒီအလုပ်ကို စွဲလန်းနေတာ၊ အဖေထောင်ကျရတာ ဘယ်သူ့ကြောင့်လဲ၊ အမေ့ကြောင့်၊ အမေ့ကြောင့်ဆိုတာ အမေသိရဲ့ လား "

"ဘာမှ မဆိုင်ဘူး၊ နင့်အဖေက သူ့ဘာသာ လူသတ်လို့ ထောင်ကျတာ "

"ဟုတ်တယ်၊ အဖေက လူသတ်တယ်၊ ဘယ်သူ့ကြောင့် သတ်ရတာလဲ၊ အမေက အဖေရိုးရိုးသားသားရှာဖွေကျွေးမွေး ပေးနေတဲ့ ပိုက်ဆံနဲ့ မလောက်ဘူးဆိုပြီး ဒီဆိုင်ကိုဖွင့် အခုလို ယောက်ျားတွေ

တရုန်းရုန်းနဲ့ နေနေတာကိုး၊ အဖေအထင်မလွဲအောင်အမေ အနေအထိုင်ဆင်ခြင်ခဲ့လို့ လား "

"ဒါကတော့ အလုပ်သဘောအရပဲ၊ ဒါကို သူ့ဘာသာသဝန်တို့ပြီး သူများကိုသတ်လိုက်တာပဲ"

"ဒါပေါ့...အမေက အဖေ့ကိုပဲ အပြစ်တင်မှာပေါ့၊ သမီးကတော့ ကျွန်မအဖေ လူသတ်သမားလို့ ပြောရမှာမရှက်ဘူး၊ အဖေလက်ကိုဆွဲပြီး ဒါကျွန်မအဖေလို့ ရင်ကော့ပြီး ပြောရဲတယ်၊ အမေ့ကိုတော့ ဒါ ကျွန်မအမေလို့ မပြောရဲဘူး၊ ယောက်ျားတွေနဲ့ ဖြစ်ချင်တိုင်းဖြစ်နေတဲ့ အမေ့ကို ကျွန်မ အမေလို့ ပြောရမှာ သိပ်ရှက်တယ်"

"ဘာ...နင်...နင်..."

"ဖြောင်း..."

ကျွန်မပါးတစ်ခြမ်း ပူနွေးသွားခဲ့သည် ။ ကျွန်မမျက်နှာကို လက်ဖြင့် အုပ်ကာ ဆိုင်ပြင်သို့ ပြေးထွက်ခဲ့လေသည် ။

ဆိုင်ပြင်တွင် ရပ်ကာ အခြေအနေ အလုံးစုံကို မြင်တွေ့နေခဲ့သည့် သူ့ကိုမြင်တော့ ကျွန်မ ပို၍ ပင် ရှက်ခဲ့မိသည် ။ သူ့ကိုတွန်းတိုက်ကာ ထွက်သွားသည့် ကျွန်မလက်ကို သူ လှမ်းဆွဲ လိုက်လေသည် ။

"တေးသီ...ဘယ်သွားမလို့လဲ၊ မိုးချုပ်နေပြီလေ "

"ရှင့် အပူမပါ ပါဘူး၊ ရှင်ဘာလို့ သူများ မိသားစုအတွင်းရေးကို ခိုးနားထောင်နေရတာလဲ "

"ခိုးနားထောင်တာ မဟုတ်ပါဘူး၊ ကျွန်တော် တေးသီကိုစိတ်ပူလို့ လိုက်လာတာပါ "

"တော်စမ်းပါ၊ အဲဒီလို စပ်စပ်စုစုလုပ်တတ်တဲ့ ယောက်ျားတွေကို ကျွန်မ သိပ်မုန်းတယ်၊ ရှင် အခု ထွက်သွားပါ "

ကျွန်မဒေါသတို့ ကို သူ့အပေါ်သို့ပုံချလိုက်မိသည်။ ။

"သွားလေ...ထွက်သွား...အခု ထွက်သွား" ။

သူခေါင်းလေးငိုက်စိုက်ကာ ကျွန်မအရှေ့မှ ထွက်သွားလေသည်။ ။ သူ မျက်စိရှေ့မှ ပျောက်သွားသည့်အခါမှ စိတ်သက်သာရာ ရမိသည်။ ။ သူ့အပေါ်ပြုမူလိုက်သည့်အပြုအမူဟာ အပြစ်ရှိသလိုများ ဖြစ်နေမလားဟု လဲစိတ်ထဲ ကသိကအောက်ဖြစ်မိသည်။ ။

အိမ်ရှေ့ရှိ ခုံတန်းလျားလေးတွင် ထိုင်လိုက်ကာ ထက်ကောင်းကင်ကို မော့ကြည့်လိုက်သည်။ ။ မဟူရာရောင်ကောင်းကင် ရင်ခွင်ကြီးထဲတွင် မှီတဲတုတ်မှီတဲတုတ် ကြယ်လေးများက ဟိုတစ်စုသည် တစ်စုဖြင့် စုကာဝေးကာ နှစ်လိုဖွယ်ကောင်းလှသည်။ ။

ကျွန်မဘဝမှာ ဒီလိုညတွေကို တစ်ယောက်တည်းဖြတ်ကျော်ခဲ့ရသည်မှာ မရေတွက် နိုင်အောင်ပင်ရှိသည်။ ။

အမေ့ကို ဒီအလုပ်ကိုစွန့်လွှတ်စေချင်လွန်းသဖြင့် စာပိုကြိုးစားခဲ့သည်။ ။ ကျောင်းပြီးသည့် အခါတွင် လည်း အလုပ်ကောင်းကောင်း တွင် ရဖို့ ကြိုးစားခဲ့ရပြန်သည်။ ။ တစ်လလေးသိန်းကိုပင် အမေကနှစ်ပဲ ခြောက်ပြားလစာဟု ဆိုလျှင် အမေ ဒီအလုပ်ကို စွန့်လွှတ်ဖို့ ကျွန်မပိုက်ဆံ ဘယ်လောက် ရှာရမည်မှန်းမသိ။ ။ အမေ့ကိုအခုလိုပြောမိတိုင်း ကျွန်မရင်တွေ နာကျင်ရသည်။ ။ ကျွန်မအမေ့ကို သိပ်ချစ်ပါသည်။ ။ ဒါပေမယ့် အမေ့ကိုချစ်တဲ့ စိတ်နဲ့ လူသတ်ပြီးထောင်ကျခဲ့ရသည့် အဖေ့ကိုတော့ကျွန်မ ပိုသနားပြီး ပိုချစ်မိသည်။ ။

အဖေ့ကို ပထမဆုံးအကြိမ် ထောင်ဝင်စာတွေ့တဲ့ နေ့က အမေပြောခဲ့သည့် စကားကို ကျွန်မ အခုထိ မှတ်မိနေသေးသည်။ ။ ကျွန်မကတော့ ရှင်မကြိုက်ဘူးဆိုတဲ့ ဒီအလုပ်ကို ရှင်မမြင်ချင်တဲ့ ယောက်ျားတွေကြားမှာ

နေပြီး ဆက်ကိုလုပ်ဦးမှာ ၊ ကျွန်မသေတဲ့ အထိ ဒီအလုပ်ကို လုပ်သွားဦး
မယ် ဟူ၍ ပင်။ ဒီအလုပ်ကိုလုပ်ရင်းအမေကိုယ်တိုင် လည်း ဘီယာသော
က်တတ်လာခဲ့သည် ။ အမေ့ကိုယ်မှ ဘီယာနံ့ရတိုင်း စက်ဆုပ်ရွံရှာမိသ
ည် ။ အမေက သိပ် အတ္တကြီးတဲ့ သူတစ်ယောက်ဟု ကျွန်မယူဆသည် ။
အဖေ့ကိုတွေးမိတိုင်း အမေ့ကိုနာကျည်းမုန်းတီးမိသည် ။

အဖေ ထောင်ကလွတ်လာသည့် တစ်နေ့အတိုးချကာအလွမ်းသယ်ရ
ဦးပေမည်။ ဒီလိုစိတ်ပျက်စရာကောင်းသည့် ဘဝထဲကရုန်းထွက်လိုက်ချ
င်သော်လည်း ရုန်းမထွက်နိုင်။ ငိုချင်စိတ်လည်း မရှိတော့ဘဲ စိတ်ထဲ
မွန်းကျပ်လာခဲ့သည် ။

ညတစ်နာရီကျော်တွင် အိပ်ရာသို့ဝင်ခဲ့လေသည် ။ မနက်ခြောက်နာ
ရီတွင် အိပ်ရာမှ ထကာ အ လုပ်သွားရန်ပြင်ဆင်လိုက်သည် ။ အခန်းတံ
ခါးကိုသော့ခတ်ကာ အောက်ထပ်သို့ ဆင်းလာခဲ့ သည် ။ ကျွန်မတို့ အိမ်
လေး မှာ နှစ်ထပ်ပျဉ်ထောင်အိမ်လေးဖြစ်ပြီးအပေါ်ထပ်တွင် အိပ်ပြီး
အောက်ထပ်တွင် အမေကဆိုင်ဖွင့်ထားလေသည် ။

ကျွန်မဆင်းလာသည် ကိုမြင်သည် နှင့် အမေ ထိုင်နေရာမှ ထလာ
ကာ ...

"သမီး...မနက်စာ စားသွားလေ၊ သမီးကြိုက်တဲ့ ပဲပြုတ်ထမင်းကြော်
လေး ကြော်ထားတယ်"

"မစားတော့ဘူး အမေ "

"စားသွားပါ သမီးရယ်၊ ညက သမီးကိုရိုက်လိုက်မိတဲ့ အတွက် အမေ
တောင်းပန်ပါတယ်ကွယ်၊ မနက်စာလေးတော့ စားပြီးမှ အ လုပ်သွားပါ
နော်..."

မျက်နှာငယ်လေးနှင့် ပြောနေပြန်သည့် အမေမျက်နှာလေးမြင်ရပြန်တော့ ကျွန်မစိတ်တို့ မခိုင်တော့ပေ။ အမေ ကျွန်မအတွက် ခင်းကျင်းထားသည့် စားပွဲတွင် ဝင်လိုက်လိုက်ပြီး ထမင်းကြော်ကိုစားနေလိုက်သည်။ ။

"သမီး...ကောင်းရဲ့ လား "

"ဟုတ်ကဲ့..."

ကျွန်မ ခပ်မြန်မြန်စားပြီး အလုပ်သို့ထွက်ခဲ့လေသည်။ ။

"တေးသီ...နှင့် နေမကောင်းဘူးလား "

တစ်ဆိုင်တည်းအတူတူလုပ်သည့် လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက် သူငယ်ချင်း ယမင်းက မေးလာသည်။ ။ ကျွန်မ ပြုံးပြလိုက်ရင်း ...

"ကောင်းပါတယ် ယမင်းရယ်၊ ခေါင်းထဲ နောက်နေလို့ ပါ၊ ဆေးသောက်ထားပါတယ်၊ ကောင်းသွားမှာ ပါ "

"အော်... အေးအေး၊ ခဏနားနေ လိုက်လေ"

"အင်း...နင်ဘယ်သွားမလို့ လဲ "

"သတို့ သမီးကို ရတနာ ဒီဇိုင်းတွေသွားပြ မလို့ လေ "

"အင်း အင်း...ငါလည်း မနက်ဖြန် မင်္ဂလာပွဲအတွက်ငှားမယ့်ပစ္စည်းတွေထုတ်လိုက်ဦးမယ် "

"အေး သူငယ်ချင်း၊ သွားပြီ "

"အင်း..."

နေ့လယ် ထမင်းစားချိန် အပြင်ထွက်ထမင်းစားရန်ပိုက်ဆံအိတ်ယူကာ ဆိုင်ထဲမှ ထွက်ရန် တံခါးကိုဖွင့်လိုက်သည်။ ။

"ဟေ့...တေးသီ၊ ဘယ်လဲ "

"အော်...ဂျူလီ ...ငါ နေ့လည်စာထွက်စားမလို့ လေ "

"ဟုတ်လား...အတူတူသွားရအောင်လေ "

"အင်း လာလေ သွားမယ် "

အလုပ်နှင့် အနီးဆုံးဖြစ်သည့် စာသောက်ဆိုင်ထဲသို့နှစ်ယောက် အတူတူဝင်ခဲ့ကြလေသည်။ ။

"မနေ့က နင့်ကို ဖြိုး အိမ်ရှေ့ထိ လိုက်ပို့ရဲ့ လား "

"အင်း...ပို့ပေးပါတယ်၊ ငါတို့ ပြသနာတွေကိုတောင်သိသွားသေးတယ် "

"ဟုတ်လား...ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ "

"ထုံးစံအတိုင်းပေါ့ဟာ၊ အမေ နဲ့ ငမူသမားတွေရဲ့ ပြသနာပေါ့၊ ဒါနဲ့ သူက ဘယ်လို မိသားစုကလဲ "

"သူ့အဖေက နှလုံးခွဲစိတ်ဆရာဝန်ကြီး၊ သူ့အမေကအလယ်တန်းအငြိမ်းစား ကျောင်းအုပ်ဆရာမကြီး၊

သူတို့ က မောင်နှမနှစ်ယောက်ပဲရှိတာ၊ သူ့အစ်မက ဗဟိုတရားရုံးချုပ်က ဥပဒေအကျိုးဆောင် ပေါ့၊ ပညာ

တတ်မျိုးရိုးတွေလေ၊ ဂုဏ်ရှင်တွေပေါ့၊ ပိုက်ဆံလည်း ရှိတယ် "

"ဟုတ်လား...သူကအငယ်ဆိုတော့ အိမ်ကတော်တော် ချစ်မှာ ပဲနော် "

"ချစ်တာပေါ့၊ အဆိုးဆုံးက သူ့အမေ နဲ့ အစ်မပေါ့၊ သဲသဲလှုပ်ပဲ "

"အင်း...သူပုံကလည်း သဲသဲလှုပ်ချင်စရာပဲလေ၊ ချောလည်း ချော၊ ပညာလည်း တတ်၊ အလုပ်ကလည်းကောင်းတယ်လေ "

"အင်း ဟုတ်တယ်၊ ကဲ စားစား၊ ပြီးရင်ပြန်စို့ "

စားသောက်ပြီးနောက် ငွေရှင်းကာ အလုပ်သို့ပြန်ဝင်ခဲ့လေသည် ။
အလုပ်လုပ်နေရင်း နေ့လယ် နှစ်နာရီလောက်တွင် အိပ်ငိုက်လာသဖြင့်
ကော်ဖီထဖျော်လိုက်သည် ။

"ဂျူလီရေ ...ငါ ကော်ဖီဖျော်မလို့၊ နင်ရော သောက်ဦးမလား "

"ကျွန်တော့် အတွက်လည်း တစ်ခွက်လောက် "

ကျွန်မ လှည့်ကြည့်လိုက်မိသည် ။ ဂျူလီက ထိုင်နေရာမှ ထလိုက်
ကာ ...

"ဟယ်...ဖြိုး၊ ငါတို့ ဆီလာတယ် ဟုတ်လား "

သူ့ကိုမြင်သည် နှင့် ကျွန်မ ကော်ဖီဖျော်ရန်ရှောင်ထွက်ခဲ့လိုက်သည် ။

"အေး ဟုတ်တယ်၊ ဖေဖေသူငယ်ချင်း သား မင်္ဂလာဆောင်အတွက်
လက်ဖွဲ့ဖို့ လေ၊ အဲဒါ ရတနာပစ္စည်းတစ်ခုခု လက်ဖွဲ့ချင်တယ်တဲ့ ၊ အဲဒါ
ငါ့ကို ဝယ်ခိုင်းလိုက်တာ၊ ငါကလည်း ရတနာတွေနဲ့ ပတ်သက်လို့ ဘာမှ
နားမလည်ဘူးလေ၊ အဲဒါကြောင့် နင့်ဆီလာတာ "

"အင်း...ဟုတ်ပါပြီ၊ နင်က ဘာ ပေးချင်တာလဲ "

"ငါ မသိဘူးလေ၊ နင်ကရော ဘာလေးပေးရင်ကောင်းမယ်ထင်လဲ "

"အင်း...စဉ်းစားကြတာပေါ့၊ လက်စွပ်လေးဆိုရင်ရော"

ကျွန်မ ကော်ဖီခွက်လေး နှစ်ခွက် သူတို့ ရှေ့ချပေးလိုက်ပြီးလှည့်အ
ထွက် ...

"တေးသီကရော...မိတ်ဆွေတစ်ယောက်ယောက်ဆီက လက်ဆောင် ရမယ်ဆိုရင် ဘယ်အရာကိုလိုချင်လဲ"

"ကျွန်မသာဆို Foot Chain (ခြေကျင်း) လေးပဲလိုချင်မိမှာ "

"ဘာဖြစ်လို့လဲ တေးသီ၊ အကြောင်းပြချက်ရှိလို့လား"

"အင်း...ရှိတာပေါ့၊ သူတို့လို ချမ်းသာတဲ့ အသိုင်းအဝိုင်းတွေက ရွှေထည် စိတ်ထည်တွေကို အမျိုးမျိုး အဖုံဖုံလုပ်ပြီး အပြိုင်အဆိုင် လက်ဖွဲ့ကြမှာ ပဲ၊ ကိုယ်ပေးတာကို သူတို့က ကြိုက်ဦးမှ လေ၊ ဝတ်ချင်မှ လဲဝတ်မှာ ပေါ့၊ ပြီးတော့ ပွဲတက်မှ ဝတ်ရတဲ့ ပစ္စည်းတွေဖြစ်နေတဲ့ အပေါ် အမြဲတမ်းဝတ်ထားဖို့ ကလည်း တာဝန်ကြီးနေမယ်၊ အဲဒီတော့ ပေါ့ပေါ့ပါးပါးဖြစ်မယ့် စိန်နဲ့ ပလက်တီနမ် ပေါင်းစပ်ပြီး သင့်တင့်တဲ့ ခြေကျင်းလေးတစ်ခုကို ပေးခဲ့မယ် ဆိုရင်တော့ သေချာပါတယ် သူသိပ်ကြိုက်နှစ်သက်ပြီး အမြဲ ကိုယ်နဲ့ မကွာဝတ်ဆင်ထားလိမ့်မယ်၊ နောက်တစ်ခုက ဒီခြေကျင်းလေးကိုဝတ်ပေးမယ့်သူက ချစ်ရတဲ့ ခင်ပွန်းဖြစ်နေမယ် ဆိုရင် သူ့အတွက် ပိုလို့ တောင် စိတ်ကြည်နူးစေမှာ သေချာပါတယ် "

"တေးသီက အရမ်းတော်တယ်ဗျာ၊ အိုင်ဒီယာလေးကတကယ်ကိုထက်မြတ်တယ်၊ ဟုတ်တယ်နော်၊ ဘယ်သူက ဒါကိုတွေးမိမှာ မဟုတ်ဘူး "

"ကျေးဇူးပါ "

"ဒါဆို သတို့သားအတွက်ကရော ဘာလေးပေးချင်လဲ "

"သတို့သားအတွက်ကတော့ နက်ခံတိုင်ရင်ထိုးလေးပေးချင်တယ်၊ စိန်နဲ့ ပလက်တီနမ်ကို အသုံးပြုပြီးတော့သေသပ်လှပတဲ့ ဒီဇိုင်းနဲ့ လုပ်မယ်ဆိုရင် သေချာပေါက်ကြိုက်မယ်လို့ ထင်တယ် "

"အင်း...တေးသီပြောတာကို ကျွန်တော်လက်ခံတယ်ဒါဆို ဂျူလီ

တေးသီပြောတဲ့ အတိုင်းပဲ ငါမှာ မယ်၊ ပြီးတော့ အဲဒီ ပစ္စည်း နှစ်ခုလုံးရဲ့ ဒီဇိုင်းကို တေးသီစိတ်တိုင်းကျပဲလုပ်စေချင်တယ်၊ ဖြစ်မလားဂျူလီ၊ နင် သူ့ကို အခွင့်အရေးပေးနိုင်မလား "

ဂျူလီမျက်နှာ သိသိသာသာ ပျက်ယွင်းနေသည် ကို ကျွန်မသတိထား လိုက်မိပါသည်။ ။ ကျွန်မငြင်းမှ ဖြစ်တော့မည်မို့ ...

"အဲဒီလို လုပ်လို့ မရဘူးလေ ကိုဖြိုး၊ ဒီနေရာမှာ ဂျူလီက ဒီဇိုင်းနာဖြစ်ပြီး တေးသီက လက်ထောက်ပါ၊ အခုလို လုပ်ပိုင်ခွင့်မရှိပါဘူး "

"အဲဒီလို မတွက်နဲ့ လေ၊ ကျွန်တော်က ဒီကို သူငယ်ချင်းဆီ အကူအညီ လာတောင်းတဲ့ သူ အနေနဲ့ လာခဲ့တာပါ၊ ဒီဆိုင်ရဲ့ ဝယ်သူအနေနဲ့ မှ မဟုတ်တာ၊ ဂျူလီ နင်ငါ့ကိုကူညီမယ် မဟုတ်လား "

"အော်...အင်း...အင်းပါ...ရပါတယ်၊ တေးသီဖြိုးအတွက် ဒီဇိုင်းဆွဲပေးလိုက်ပါ၊ ဂျူလီခွင့်ပြုပါတယ် "

"မဟုတ်တာပဲ ဂျူလီရယ် "

"တို့ အထက်လူကြီးတစ်ယောက် အနေနဲ့ အမိန့်ပေးနေတာမို့လက်ခံပါ တေးသီ "

"ရှင်..."

"ဟုတ်တယ်၊ ဖြိုးနဲ့ ဂျူလီ တို့ က ပြောနေရမယ့် သူတွေ မဟုတ်ဘူးလေ၊ သူကအဲဒီလိုပဲ ဂျီကျနေကျ၊ သူလိုချင်ပြီ၊ ဖြစ်ချင်ပြီဆို ဘယ်သူ့ကိုမှ အားမနာတော့ဘူး၊ လုပ်ပေးလိုက်ပါ သူဖြစ်ချင်တဲ့ အတိုင်း "

"ဟုတ်ကဲ့...ဒါဆိုလည်း လုပ်လိုက်ပါ့မယ် "

"ကဲ...ဂျူလီ၊ ဒါဆို ငါပြန်လိုက်ဦးမယ်၊ 18ရက်နေ့အပြီးလိုချင်တယ်

နော်၊ နင်အဆင်ပြေ အောင် လုပ်ပေးထားနော် "

"အိုကေ...ငါပြီးရင် ဖုန်းလှမ်းဆက်လိုက်မယ်"

"အေး...ဒါဆိုပြန်ပြီ၊ တေးသီ ပြန်လိုက်ပါဦးမယ် "

"ဟုတ်ကဲ့ပါ "

ဖြိုးပြန်သွားပြီးသည့်နောက် ကျွန်မ လုပ်စရာရှိသည့်အလုပ်များကို လက်စသတ်နေ လိုက်သည်။ ။

"ဒါကတော့ တေးသီက ဘောင်ကျော်သွားပြီ မဟုတ်လား ဂျူလီ "

"ဘာကိုလဲ ယမင်း "

"ဘာကိုရမှာ လဲ၊ တေးသီက ရုပ်ကလေး ဗန်းပြပြီး ဖြိုးကိုဆွဲဆောင် နေပြီနော် "

"အဲဒီလို ဖြစ်စရာမရှိပါဘူး ယမင်းရယ်၊ ဖြိုးကအသိဉာဏ်မဲ့တဲ့ ယောက်ျားတစ်ယောက် မဟုတ်ဘူး ၊ တေးသီရဲ့ ဘဝအမှန်ကို သူမြင် အောင် ဟိုနေ့က တမင်တကာအိမ်လိုက်ပို့ခိုင်း လိုက်တာပေါ့၊ တေးသီ က ရုပ်အဆင်းလေးလှပေမယ့် နောက်ကြောင်းတော့ လှတာ မဟုတ်ဘူး လေ၊ အဖေက လူသတ်မှုနဲ့ ထောင်ကျနေတဲ့ သူ၊ အမေက ဘီယာဆိုင်ဖွင့် ထားတဲ့ ခပ်ပေါ့ပေါ့ပဲ အဆင့်မျိုးထဲကဆိုတာ ဖြိုးမြင်ပြီးလောက်မှာ ပါ ၊ ပြီးတော့ ဖြိုးအမေ အန်တီ ဝင်းလဲ့က သိပ်အဆင့်အတန်းခွဲခြားတတ် တာ၊ ဖြိုး တေးသီကို ဘယ်လိုမှ ကြိုက်လို့ မရတာ၊ ဖြိုးတို့ အကြောင်းကို ငါ အသိဆုံးပါဟာ "

"အဲဒါနဲ့ ပဲ နင်စိတ်အေးလက်အေးနေနေလို့ မရဘူးနော်၊ တော်ကြာ ပါသွားမှ ဖြင့် ...ဟင်းဟင်း..."

"ပါသွားတော့လဲ ဘာဖြစ်လဲ၊ ငါနဲ့ ဘာဆိုင်လဲ "

"ဟုတ်လား...မဆိုင်ဘူးပေါ့၊ နင်တစ်ခြားသူကိုသွားလိမ်စမ်းပါ ဂျူလီရယ်၊ ငါ့ကိုတော့ မရဘူးသိလား၊ နင်ဖြိုးကို ဟိုးအရင်တည်းက ချစ်နေတယ်ဆိုတာငါ သိပြီးသား၊ နင်တို့ နှစ်ယောက် က အရမ်းလည်း လိုက်ဖက်တယ်၊ ငါကတော့ သဘောတူတယ်"

"တော်စမ်းပါဟယ်၊ ငါတို့ က သူငယ်ချင်းတွေပါ "

"အမယ် သူငယ်ချင်းဆို ဘာလို့ တေးသီနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ဖြိုးကို အမှန်တွေသိစေချင်တာကရော "

"ဒါကတော့ သူက ငါ့ သူငယ်ချင်းလေဟာ၊ ဒါကြောင့်မဖြစ်သင့်တာ မဖြစ်စေချင်လို့ ပါ "

"အဟား...ဟား...ဟား...အေးပါ ငါယုံလိုက်ပါမယ်၊ နင် ဖြိုးကို မချစ်ဘူးဆိုတာကို "

"ဟဲ့...ယမင်း တိုးတိုးပြောစမ်းပါဟယ်၊ သူများ တွေကြားသွားမှ ဖြင့်..
.."

"အေးပါ...အေးပါ၊ ငါလဲ ခဏနေရင် အလုပ်ဆင်းတော့မယ်"

"အင်း ငါလည်း လုပ်စရာရှိတာ လုပ်လိုက်ဦးမယ် "

ယမင်းထွက်သွားပြီးနောက် ဂျူလီယာ မှန်ချပ်လေးများ ဖြင့် အခန်းဖွဲ့ထားသည့် သူမရုံးခန်း ထဲမှ အပြင်တွင် အလုပ်လုပ်နေသော တေးသီကိုလှမ်းကြည့် လိုက်လေသည် ။

"နင် ငါ့ဆီက လိုချင်တဲ့ အရာတိုင်းကိုပေးနိုင်ပါတယ် တေးသီ၊ ငါ့ရဲ့ ဒီဇိုင်နာဆိုတဲ့ အောင်မြင်မှုကိုပဲဖြစ်ဖြစ်ဘာကိုပဲ ဖြစ်ဖြစ်ပေါ့၊ ဒါပေမယ့်

ဖြိုးကတော့ ငါ့တစ်ယောက်တည်းအတွက်ပဲဆိုတာ နင်သိထားပေးပါ။
ငါနင့်ကို မမုန်းချင်ဘူး တေးသီ၊ ငါ မယုတ်မာ ပါရစေနဲ့ "

ညနေရုံးဆင်းတော့ ကျွန်မ ကားမှတ်တိုင်တွင် ကားစောင့်နေခိုက်
ကားတစ်စီးရှေ့မှ ပိတ်ရပ်လိုက်ပြီး ကားပေါ်မှ လူတစ်ယောက်ဆင်း
လာလေသည်။ ။

"တေးသီ "

"ဟင်...ဖြိုး "

"အိမ်ပြန်တော့ မလို့ လား "

"ဟုတ်တယ် ကားစောင့်နေတာ၊ ဖြိုးကရော "

"ကျွန်တော်လည်း အိမ်ပြန်မလို့ ၊ လာ ကားပေါ်တက်လေ ကျွန်တော်
လိုက်ပို့ပေးပါရစေ "

"နေပါစေ၊ ကျွန်မ လိုင်းကားပဲစီးလိုက်ပါမယ် "

"တက်ပါ၊ တေးသီတို့ နေတဲ့ လမ်းက လူပြတ်တယ်လေ "

ကျွန်မ တစ်ချက်ပြီးလိုက်မိသည်။ ။

"အဲဒါ ကျွန်မနေတဲ့ ရပ်ကွက်ပါ၊ ကျွန်မအတွက်လုံခြုံပါတယ်၊ စိတ်ပူ
ပေးတဲ့ အတွက် ကျေးဇူးတင်ပါတယ်"

"ဟို...ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ်ပါ၊ ကားပေါ်တက်ပါဗျာ ကျွန်တော် လိုက်ပို့
ပေးချင်လို့ ပါ "

"အိမ်ပြန်ပို့ပေးမယ်ပြောတဲ့ ကားတိုင်းအပေါ်ကိုသာကျွန်မတက်ရမ
ယ့်ဆို တစ်နေ့တစ်ကား နဲ့ တစ်လစာလောက် အသာလေး ဒိတ်ပြည့်နေ
လိမ့်မယ်၊ ကျွန်မက သူများ ခေါ်တိုင်း မလိုက်တတ်ဘူး၊ ကျွေးတိုင်းမစား

တတ်ဘူး၊ ပေးတိုင်းမယူတတ်ဘူး၊ အလကားရတာဘာကိုမှ လက်မခံဘူးရှင်၊ အလကားဆိုတဲ့ နောက်မှာ မမြင်ရတဲ့ ရယူလိုမှုတွေ မျှော်လင့်ချက်တွေ ပါနေတတ်တယ်လေ၊ အဲဒါကြောင့် ကျွန်မ အတတ်နိုင်ဆုံးရှောင်တာပါ၊ ကိုဖြိုးရဲ့ စေတနာကိုတော့ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ရှင် "

ဟု ဆိုကာ မှတ်တိုင်တွင် ဆိုက်ရောက်လာသည့် ကားဆီသို့လျှောက်သွားလိုက်သည် ။ နောက်သို့ပြန်လှည့်လိုက်ပြီး ...

"မနေ့ကကျွန်မဒေါသဖြစ်နေချိန်မို့ရှင်ကိုအော်လိုက်မိတာတောင်းပန်ပါတယ် နော် "

ကျွန်မပြောပြီးသည် နှင့် သူ့ကို လှည့်မကြည့်တော့ဘဲကားပေါ်တက်ထိုင် လိုက်လေသည် ။

"ဖြိုး...နင်ဘာလုပ်နေတာလဲ "

"ဂျူလီ နင်ဘယ်တုန်းကရောက်နေတာလဲ "

"ငါနင့်ကို ဟိုဘက်ကနေ လှမ်းကြည့်နေတာကြာပြီ၊ နင်နဲ့ တေးသီဘာဖြစ်နေတာလဲ၊ ရန်ဖြစ်နေတာလား "

"ဟာ...ဖြစ်စရာလားဟာ၊ ငါက သူ့ကို အိမ်ပြန်လိုက်ပို့ပေးဖို့ ခေါ်နေတာ၊ အဲဒါကိုသူက "

"မတက်ဘူး မဟုတ်လား၊ သူက အဲဒီလိုပဲ၊ လူကသာတာမှ မဟုတ်တာ၊ မာနကကြီးပြနေတာ "

"နင်ကလဲ အဲဒီလိုတော့ မပြောပါနဲ့ ဟာ၊ သူလဲ သူ့ဘာသာ ကာကွယ်တာ ဖြစ်မှာ ပါ၊ သူပြောသွားတာလေး ငါတော့ သဘောကျတယ်ဟာ "

ဂျူလီ သက်ပြင်းတစ်ချက်ချလိုက်သည် ။

"ကဲ...ငါ့ကိုရော လိုက်ပို့မှာ လား "

"ဟင်...အင်း လိုက်ပို့ပေးမှာ ပေါ့ ဟာ "

ကားမောင်းနေရင်း ဆယ်မိနစ်လောက်အကြာတွင် ...

"ဖြိုး...နင် တေးသီအပေါ် ဘယ်လို သဘောထားလဲ "

"ငါလား...သေချာတော့ မသိသေးဘူးဟာ၊ ငါသူ့ကိုသဘောကျတာ တော့ သိတယ်၊ သူ့ပုံစံလေးက ချစ်စရာကောင်းနေတယ်၊ ပြီးတော့ သူ့ရဲ့ ဆံပင် အနက်ရောင် အရှည်ကြီးကိုလည်း သိပ်သဘောကျတယ် "

"နင်ကလည်း ဆံပင်များ "

"ဆံပင်များ မလုပ်နဲ့ ဟ၊ နင်တောင် အရှည်ထားနိုင်လို့ လား၊ ကိုရီး ယားကားတွေကြည့်ပြီး အဲဒီထဲက မင်းသမီးတွေလို ဆံပင်ကိုညှပ်မယ်၊ အရောင်ဆိုးမယ်ဒါပဲလုပ်နေတာ မဟုတ်လား "

"နင်နော် ..."

"နင်နော် မလုပ်နဲ့ ငါက အမှန်ပြောတာ၊ အခုလို ကိုရီးယား စတိုင် တွေ ယဉ်ကျေးမှုတွေ ဖုံးလွှမ်းလာတဲ့ တို့ မြန်မာနိုင်ငံမှာ တေးသီလို မြန်မာမှုကို မြတ်မြတ်နိုးနိုးထိန်းသိမ်းနေတဲ့ မိန်းကလေးတွေ အများကြီးရှိတယ်၊ ငါကတော့ အဲဒီလို မိန်းကလေးတွေကို တန်ဖိုးထားတယ် လေးစားတယ် "

"အေးပါ နင်ပဲတန်ဖိုးထား လေးစားနေ၊ မပြောတော့ဘူး၊ ဒီနားမှာ ပဲရပ်တော့ ဆင်းတော့မယ် "

"ဟာ...ဘာဖြစ်လို့ လဲ၊ အိမ်ပြန်လိုက်ပို့ပေးဆို "

"ငါ ယမင်းနဲ့ မော်တင် Junction သွားဖို့ ချိန်းထားတာ မေ့နေတယ်

"

"အေးလေ...အဲဒါဆိုလည်း ငါလိုက်ပို့ပေးမယ်လေ "

"မလိုတော့ဘူး၊ ငါနင့်ကားမစီးချင်တော့ဘူး၊ အဲကွန်းကလည်း သိပ်
မအေးဘူး၊ ကားပဲငှားစီးမယ်၊ ရပ်တော့ "

"ဟွန့်... နင်တို့ မိန်းမတွေကလည်း အမျိုးမျိုးပါပဲလား၊ ဟိုနေ့ကကျ
တော့ ငါ့ကားလေးက အေးစိမ့်နေတာပဲဆို "

"အခုမအေးဘူးဟာ၊ ငါက ရပ်ဆို ရပ်လိုက်ပါလား၊ နင် သိပ်လျှာရှည်
တာပဲဖြိုးရယ် "

"အေးပါ၊ ရပ်ပါပြီ "

ဂျူလီကားပေါ်မှ ဆင်းသွားကာ ကားတစ်စီးငှား၍ ထွက်သွားလေသ
ည် ။ ဖြိုးတစ်ယောက် အံ့သြခြင်းများ စွာဖြင့် ကျန်ရစ်ခဲ့လေတော့သည် ။

ကျွန်မ အိမ်ပြန်ရောက်တော့ ရေချိုး ထမင်းစားပြီးနောက် ဖြိုးအတွ
က်လုပ်ပေးရမည့် Foot Chain (ခြေကျင်း)နှင့် နက်ခံတိုင်ရင်ထိုး ဒီဇိုင်း
ကို စတင်ရေးဆွဲခဲ့လေသည် ။ ဆွဲလိုက် စိတ်တိုင်းမကျသဖြင့် ပြန်ဖြလို
က်ဖြင့် ညတစ်နာရီသာကျော်သွားသည် ။ တစ်ပုံမှ မဆွဲဖြစ်ခဲ့။

"ဟူး...ဒုက္ခပါပဲ၊ ဒီဇိုင်းဆွဲဖို့ က ဒီညကနေ မနက်ဖြန်ညထိပဲ အချိန်ရ
မှာ ဆိုတော့ ဘယ်လိုများ လုပ်ရပါ့မလဲ၊ မဖြစ်ဘူး
စိတ်အေးအေးထားပြီး ရအောင်ဆွဲရမယ်၊ သူက ငါ့ကိုယုံကြည်ထားတာ

"

နောက်ဆုံးညနှစ်နာရီထိုးသွားတော့ မနက်အ လုပ်သွားရဦးမှာ မို့ အ
ပ်ရာဝင်ရန်ပြင်ခဲ့သည် ။ အမေ့အခန်းမှ ငိုသံလိုလို

အသံယဲ့ယဲ့လေးကိုကြားလိုက်ရသဖြင့် အမေ ဘာများ ဖြစ်တာလဲဟု စိတ်ပူကာ အမေ့ အခန်းဘက်သို့လျှောက်လာခဲ့သည်။ ။ အခန်းစီးလိုက်ကာ လေးကို အသာလှုပ်လိုက်ပြီး ကြည့် လိုက်လေသည်။ ။

အမှောင်ထဲတွင် အမေထိုင်နေသည်။ ။ လက်တစ်ဖက်က ဘီယာဗူးကို ကိုင်ထားပြီး နောက်တစ်ဖက်က မှန်ဘောင်လို အရာလေးတစ်ခုကိုကိုင်ထားသည်။ ။ မှောင်နေသည့် အတွက် သဲသဲကွဲကွဲမမြင်ရပေ။ ။ ထိုမှန်ဘောင်လေးကိုကြည့်လိုက် ရင်ဘတ်ထဲထည့်လိုက် ငိုလိုက်နှင့် အမေ ဘာဖြစ်နေသည် မသိ။

ကျွန်မ အခန်းထဲသို့ဝင်သွားကာ မီးဖွင့် လိုက်လေသည်။ ။ ကျွန်မကို တွေ့သည် နှင့် အမေ ခေါင်းအုံးအောက်ထဲသို့ မှန်ဘောင်လေးကိုဖွက် လိုက်လေ၏။

"အမေ...ဘာလို့ ငိုနေတာလဲ၊ နေမကောင်းဘူးလားဘယ်နေရာက ဘာဖြစ်လို့ လဲ "

"ဘာမှ မဖြစ်ပါဘူးအေ၊ သွား အိပ်ချေတော့"

"မဖြစ်ပဲ ဘာလို့ ငိုနေတာလဲ၊ အမေနဲ့ သမီးနှစ်ယောက်တည်းရှိတာ အမေဘာဖြစ်နေတယ် ဆိုတာ သမီးကိုမပြောလို့ ဘယ်သူ့ကိုပြောပြမှာလဲ၊ ဆေးခန်းသွားကြမလား "

"ဒီအချိန်ကြီး ဘယ်ဆေးခန်းကဖွင့်မှာ လဲ "

ဟုတ်ပါရဲ့ ... အမေပြောမှ သတိရတယ်။ ညနှစ်နာရီဘယ်ဆေးခန်းဖွင့်မှာ လဲ၊ အို...ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်ပါ။

အမေ နေမကောင်းဘူးဆိုလျှင် ဆေးရုံကားပဲခေါ်ရခေါ်ရ ရအောင် ဆေးရုံကိုလိုက်ပို့ ပေးရမှာ ပင်။

"အမေ ဘာဖြစ်လဲဆိုတာသာ ပြောပါအမေရယ်၊ ကျန်တာ သမီးကြည့်လုပ်ပါ့မယ် "

"ဘာမှ မဖြစ်ပါဘူးအေ၊ သေသွားလည်း အေးတာပဲ မဟုတ်ဘူး လား၊ ညည်းပဲ ငါ့ကိုမုန်းနေတာ မဟုတ်ဘူး လား၊ မြန်မြန်သေသွားတော့လဲ ညည်းဝဋ်ကျွတ်သွားတာပေါ့ "

အမေ့စကားကြောင့် ကျွန်မရင်ထဲ နာကျင်ခဲ့ရသည် ။ အဖေ့အကြောင်းတွေးမိတိုင်း၊ အရက်သမားတွေနဲ့ အရက်နဲ့တွေ့ရတိုင်း ဒေါသတွေမထိန်းချုပ်နိုင်လောက်အောင် ဒေါသဖြစ်ရ သော်လည်း အမေ့ကို ကျွန်မမမုန်းပါ။ အမေ့သေသွားလျှင်ကောင်းမည်ဟု ယောင်လို့ ပင် မတွေးခဲ့ဖူးပါ။ အမေမရှိလျှင် ကျွန်မဘယ်လိုမှ မရပ်တည်နိုင်ပါ။ အမေ ကောင်းကောင်း ဆိုးဆိုး အမေသည် ကျွန်မဘဝအတွက် မရှိမဖြစ်လိုအပ်ပါသည် ။

ကျွန်မ အမေ့ကို ခါတိုင်းလို စိတ်တောင်မဆိုးနိုင်တော့ဘဲ တိတ်တိတ်သာငြိမ်နေခဲ့သည် ။ အမေကတော့မူးပြီး အိပ်ရာထက် အိပ်ပျော်နေလေပြီ။ ကျွန်မ အမေ့ကို ဗမာစောင်ပါးလေး ခြုံပေးကာ အမေ့လက်လေးကိုဆုပ်ကိုင်ထားမိသည် ။ အမေလက်တွေက အရိုးပေါ်အရေတင်နေပြီး ပိန်လိုနေသည် ။ အမေ့လက်ဖမိုးမှ သွေးကြော ဖောင်းဖောင်းကြီးများကို ကျွန်မလက်မဖြင့် ဖိကြည့်နေမိသည် ။

အမေက အသက်ငါးဆယ် ကျော်နေပြီဖြစ်သော်လည်း ပိန်ပိန်သွယ်သွယ်နှင့် အရွယ်တင်ကာ လှပပေသည် ။ အရက်ကြောင့် အိုမင်းသည်ဟု ထင်ရသော်လည်း မနက်ဆိုင်ဖွင့်ချိန် သနပ်ခါးအဖွေးသားလိမ်းကာ ကျော့ကျော့မော့မော့ ဝတ်စားထားလျှင်ဖြင့် အလွန်ကျက်သရေရှိလှသည် ။ ဒါကလည်း တစ်ခါတစ်လေ စိတ်ပါမှ လိမ်းဖြစ်ခြင်းဖြစ်သည် ။

"အမေ၊ သမီးကိုတစ်ယောက်တည်းမထားခဲ့ပါနဲ့ နော်၊ သမီး အမေ့ကို မမုန်းပါဘူး၊ သမီးကိုမွေးပေးထားတဲ့ သမီးချစ်ရတဲ့ အမေပါ၊ သမီးက အမေ့ရဲ့ အလုပ်ကိုပဲမုန်းတာပါ "

ဟု စိတ်ထဲမှ တီးတိုးပြောလိုက်မိသည် ။ အမေ့ခေါင်းရင်းမှ ပြတင်းပေါက်လေးကိုပိတ် အခန်းမီးလေးမှိတ်ကာ အခန်းသို့ပြန်ခဲ့လိုက်သည် ။ အိပ်ရာဝင်နောက်ကျသော်လည်း မနက်အလုပ် ရှိသေးသောကြောင့် နှိုးစက်ကိုခြောက်နာရီခွဲပေးထားလိုက်သည် ။

အ လုပ်သွားရန်ပြင်ဆင်ပြီးနောက် အမေ လုပ်ပေးထားသော ကြက်ဥထမင်း မွှေကြော်လေးနှင့် အမဲခြောက်ကြော်လေးကို စားပြီးအလုပ်သွားရန်လှေကားမှ ဆင်းရန်လုပ်ပြီးမှ ညက အမေ့ခေါင်းအုံးအောက်ကို ဘာများ ထည့်လိုက်တာလဲဆိုတာကို သိချင် လာသဖြင့် အမေ့အခန်းထဲသို့ တိတ်တိတ်ဝင်ခဲ့သည် ။

အခန်းထဲရောက်တော့ ခေါင်းအုံးအောက်လက်စမ်းကြည့်လိုက်ရာ ဓာတ်ပုံမှန်ဘောင်လေး ဖြစ်နေသည် ။ ပြောင်းပြန်ဖြစ်နေသဖြင့် ဓာတ်ပုံရှိသည့် ဘက်သို့လှည့်ကြည့် လိုက်လေရာ ...

"ဟင်...အဖေ...အဖေ့ပုံပါလား၊ အမေက အဖေ့ပုံကိုကြည့်ပြီး ဘာလို့ငိုနေရတာလဲ၊ အင်း...အမေက အဖေ့ကို မုန်းနေသလိုလိုနဲ့ တကယ်တမ်းတော့လွမ်းနေရှာတာပဲ၊ ဒါကြောင့် ငါမသိအောင်ကြိတ်ငိုနေတာဖြစ်မယ် "

ဟု တွေးမိကာ အမေ့ကိုသနားမိသည် ။ ဓာတ်ပုံဘောင်လေးကိုပုံမပျက် ပြန်ထားလိုက်ကာ အောက်သို့ဆင်းလာခဲ့လေသည် ။

"စောစောစီးစီးဆိုတော့ သောက်မည့်သူတော့ တစ်ဦးတစ်ယောက်မျှ မရှိသေးပေ။ အမေကတော့ အနောက်မီးဖိုချောင်တွင် ကြက်ကြော်

ကြော်နေလေသည်။ ။

"အမေ...သမီး အ လုပ်သွားပြီနော် "

"ကျားသားမိုးကြိုးပါလား မိတေးရယ်၊ တစ်သက်နဲ့ တစ်ကိုယ် အ လုပ်သွားလို့ နှုတ်ဆက်သွားတာ မရှိခဲ့ဖူးပါဘူးအေ၊ ငါ နေရထိုင်ရ ခက်အောင်တွေ အလုပ်စမ်းပါနဲ့ လား "

"အမေကလဲ၊ ဘာမှန်းလဲ မသိဘူး "

ကျွန်မ ဆိုင်ပြင်သို့ထွက်လာခဲ့သည် ။ ဒီနေ့ကျွန်မစိတ်တွေပေါ့ပါးလို့ နေသည် ။ လမ်းထိပ် ကားမှတ်တိုင်သို့ရောက်တော့ ကျွန်မကိုပြီးပြကာ ရပ်စောင့်နေသည့် ဖြိုးကိုတွေ့လိုက်ရသည် ။

"မင်္ဂလာနံနက်ခင်းပါ တေးသီ "

"ဟုတ်၊ မင်္ဂလာပါ ကိုဖြိုး၊ ဒီကိုဘာလာလုပ်တာလဲ"

"အော်...ကားမောင်းရင်း ရေငတ်လာလို့ ဒီဆိုင်မှာ ရေဆင်းဝယ်တာ "

ကားမှတ်တိုင် အနောက်နားရှိ စတိုးဆိုင်လေးကိုလက်ညှိုးထိုးပြလိုက်ရင်း ဖြေသည် ။

"အော် "

"တေးသီ အ လုပ်သွားတော့ မလို့ လား "

"အင်း...ဟုတ်တယ်ရှင် "

"ကျွန်တော်လည်း တေးသီတို့ ဆိုင်ကိုပဲသွားမှာ ဆိုတော့ လမ်းကြိုတာပဲ၊ အတူတူသွားရ အောင်လေ "

"နေပါစေ၊ ကိုဖြိုးတစ်ယောက်တည်း လွတ်လွတ်လပ်လပ်သွားပါ၊

တေးသီ လိုင်းကားပဲ စီးသွားလိုက်ပါမယ် "

ဟု ဆိုကာ မှတ်တိုင်တွင် ဆိုက်ရောက်လာသည့် ကားပေါ်သို့တက် လိုက်လေသည်။ ။

"ဟာကွာ...ကျွတ်စ်...ဒီ မာနခဲလေးကတော့ "

ကျွန်မ သဘောကျကာ ပြုံးလိုက်မိသည်။ ။ သူနှင့် ဒီထက်ပိုပြီး မရင်း နှီးချင်သောကြောင့် ရှောင်နေလိုက်တာဟာ အကောင်းဆုံးဖြစ်မည်ဟု ထင်သည်။ ။

"တေးသီရေ...အရောင်းပြခန်းက ဒီပစ္စည်းတွေသွားထုတ်လိုက်ပါ။ ညနေ ၄နာရီခွဲ အရောက် ရှန်ဂိုလာဟိုတယ်ကို ပို့ပေးရမယ်၊ မွေးနေ့ ပွဲ တစ်ခုအတွက်မှာ ထားတာ၊ နင်သွားလိုက်နော်၊ ပွဲပြီးတဲ့ အထိစောင့်ဖို့ မ လိုဘူး၊ နောက်နေ့ကျရင် သူတို့ ဘာသာ ပစ္စည်းလာအပ်လိမ့်မယ်၊ နင်ပို့ ပေးပြီးရင် အလုပ်တန်းဆင်းလိုက်တော့ပေါ့ "

"အိုကေ ဂျူလီ "

နေ့လယ်သုံးနာရီခွဲသည် နှင့် ကျွန်မ ဆိုင်မှ ထွက်ခဲ့သည်။ ။ ကားမှတ် တိုင်တွင် ကားစောင့်နေခိုက် အမျိုးသမီးတစ်ဦးမူးလဲသွားသဖြင့် ကူညီပြီး အနီးနားရှိ ဆေးခန်းသို့ ပို့ဆောင် ပေးခဲ့ရသည်။ ။

"အစ်မ အဆင်ပြေပါ့မလား၊ မိသားစုမရှိဘူးလား၊ ဖုန်းဆက်ခေါ်လို က်ပါလား "။

"နေပါစေ ညီမရယ် အစ်မသွေးတိုးပြီးမူးလဲတာ၊ အခုဆေးလည်း သောက်ထားတော့ သက်သာနေပါပြီ၊ ညီမသွားစရာရှိရင် သွားတော့၊ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ညီမရယ်"

"ရပါတယ်ရှင်၊ ဒါဆို ကျွန်မပြန်လိုက်ပါဦးမယ်နော် "

"ကောင်းပါပြီရှင် "

ကျွန်မလက်မှ နာရီကို ကြည့်လိုက်တော့ လေးနာရီခွဲဖို့ ဆယ့်ငါးမိနစ်
သာ အချိန်ရှိတော့ သည် ။ အချိန်မရှိတော့သဖြင့်
ခပ်သော့သော့လေးပြေးထွက်လာခဲ့သည် ။ ထိုစဉ်လူတစ်ယောက်နှင့် တို
က်မိလေတော့သည် ။

"အိုး...အမေ "

"အား...ကျွတ်...ကျွတ်...နာလိုက်တာ "

"ဟင်...တေးသီ "

"ဟင်...ကိုဖြိုး "

"တေးသီ ဒီကိုဘာလာလုပ်တာလဲ "

"အမျိုးသမီးတစ်ယောက်မူးလဲလို့ ကူညီပြီးဆေးခန်းလာပြပေးတာ "

"အော်...ကျွန်တော်က အမေ့ကို သွေးစစ်ထားတဲ့ အဖြေစာရွက်လာ
ယူတာ "

သူ ကျွန်မလက်ထဲတွင် ကိုင်ထားသည့် ဗူးကိုကြည့်ပြီး...

"တစ်နေရာရာ သွားစရာမျှလို့ လား တေးသီ"

"ဟုတ်တယ်၊ ရှန်ဂီလာ ဟိုတယ်ကို ပစ္စည်းသွားပို့ရမှာ လေးနာရီခွဲ
အဖို့ "

"ဟာ...ဒါဆို ဆယ့်ငါးမိနစ်လောက်ပဲလိုတော့တယ် "

"ဟုတ်တယ် ကျွန်မနောက်ကျနေပြီမို့သွားလိုက်ဦးမယ်"

"နေ...နေပါဦး အခုနေ လိုင်းကားစီးရင် ဘယ်မှီမလဲ၊ ကျွန်တော်လို

က်ပို့ပေးပါရစေ "

ကျွန်မ နာရီကိုကြည့်လိုက်ပြီး အချိန်က ကပ်နေသဖြင့်မငြင်းနိုင်
တော့ပေ။

"အဲဒါ ဆိုရင်တော့ ကျေးဇူးပဲ "

"ဗျာ...ဒါဆို လိုက်မယ်ပေါ့၊ လိုက်ပို့ပေးခွင့်ရတယ်ပေါ့ နော် "

"ဟုတ်ကဲ့ ဘာဖြစ်လို့ လဲ"

"အော်...ဘာမှ မဖြစ်ပါဘူး၊ ကြွပါ "

ကားပေါ်ရောက်တော့ သူကကျွန်မကိုထိုင်ခုံခါးပတ် ပတ်ပေးလေသ
ည် ။ သူ့မျက်နှာနှင့် ကျွန်မမျက်နှာမှာ လွန်စွာ နီးကပ်သွားသဖြင့် ရှိန်းတိ
န်းတိန်းဖြစ်မိသည် ။

"ဆောရီးနော်၊ ကားကိုအမြန်မောင်းမှ အချိန်မှီရောက်မှာ မို့ သေချာ
ကိုင်ထားနော် "

သူကားကိုစတင်မောင်းနှင်လေတော့သည် ။ အလွန်အရှိန်ပြင်းပြီး
ကားလမ်းမပေါ်တွင် မြွေလိမ်မြွေကောက်လို ဟိုဘက်ကားလမ်းပေါ်တ
က်လိုက် ဒီဘက်ကားလမ်းပေါ်တက်လိုက်နှင့် မောင်းနှင်လေတော့သည်
။ တစ်နေရာအရောက်တွင် ယာဉ်ထိန်းရဲများက လက်တားလေသည် ။
သူကားကိုလုံးဝ ရပ်မပေးဘဲ ဆက်မောင်းလေရာ အနောက်မှ ဆိုက်က
ယ်ဖြင့်လိုက် လာလေသည် ။

"ကိုဖြိုး...ရပ်လိုက်တော့လေ၊ တော်ကြာ ရှင်ပြသနာတက်နေမယ်
နော် "

"ရပ်လိုက်ရင် တေးသီနောက်ကျသွားမှာ ပေါ့ "

"နောက်ကျလဲ နေပါစေ၊ တေးသီ အဆူခံလိုက်ပါမယ်"

"ဟိုရှေ့မှာ ဟိုတယ်တောင်ရောက်တော့မယ်၊ သေချာနားထောင်
နော် တေးသီ၊ ကျွန်တော်ကားရပ်လိုက်တာနဲ့
ဟိုတယ်ထဲကိုအမြန်ဝင်ပြေးပါ၊ တော်ကြာ တေးသီပါအလုပ်ရှုပ်နေမှာ
စိုးလို့ "

"မဟုတ်တာပဲ၊ ကိုဖြိုးရယ်၊ တေးသီကြောင့် ကိုဖြိုးပါဒုက္ခများ ရပြီ "

"ကိုယ့် စေတနာကို အသိအမှတ်ပြုတယ်ဆို၊ ကိုယ်အခုလို
ကူညီရကျိုးနပ်အောင် ကျွန်တော်ပြောတဲ့ အတိုင်းနားထောင်ပေးပါလား
တေးသီရယ် "

ကျွန်မ သူ့ကို ခေါင်းလေးညိတ်ပြလိုက်တော့သည် ။ ခဏနေတော့
ဟိုတယ် အရှေ့တွင် ကားလေးကိုရပ်လိုက်ပြီး...

"တေးသီ...ဆင်းတော့ "

"ဟုတ်...အစစ အရာရာ ဂရုစိုက်ပါနော် "

သူခေါင်းညိတ်ပြပြီး ကားကိုဆက်မောင်းသွားလေသည် ။ ကျွန်မ သူ
ဘာမှ မဖြစ်ပါစေနဲ့ ဟု ဆုတောင်းရင်းဟိုတယ်ထဲသို့ဝင်သွားကာ လုပ်စ
ရာရှိတာကိုလုပ်လိုက်သည် ။

ညနေ ငါးနာရီခွဲခန့်တွင် ကျွန်မ ဟိုတယ်ပေါ်မှ ဆင်းလာခဲ့သည် ။ ဘ
တ်စ်ကား မှတ်တိုင်တွင် ကားရပ်စောင့်နေလိုက်သည် ။ ထိုစဉ်ကားတ
စ်စီး မှတ်တိုင်သို့ ဆိုက်ရောက်လာသဖြင့်ကျွန်မ ကားပေါ်သို့ ကသောက
မျော လှမ်းတက်လိုက်သည် ။ ရုံးဆင်းချိန်မို့ကားက ကျပ်လွန်းသည် ။
လူတစ်ယောက်ချင်းစီမှ အနံ့ပေါင်းစုံဖြင့် မွန်ထူနေသည် ။

သို့သော်လည်း နေ့စဉ် ကြုံတွေ့နေကျမို့ပြဿနာတော့မရှိတော့ပေ။ ဒီ

လိုအနံ့တွေနှင့် ယဉ်ပါးနေပြီဟု ဆိုရပေမည်။ ကားပေါ်မှ ဆင်းတော့
ခြောက်နာရီတောင်ခွဲတော့မည်ဖြစ်သည် ။ ကျွန်မ ကားမှတ်တိုင်မှ အိမ်
သို့ငါးမိနစ်ခန့်လမ်းလျှောက်ခဲ့သည် ။

ကျွန်မ အိမ်သို့ပြန်ရောက်တော့ ထူးထူးဆန်းဆန်း အမေဆိုင်ပိတ်
ထားသဖြင့် အမေဘာများ ဖြစ်လဲဟု စိုးရိမ်ကာအပေါ်သို့ပြေးတက်သွား
လိုက်မိသည် ။

"အမေ...အမေ...အမေ "

အမေ အခန်းစီးလိုက်ကာလေးကို လှုပ်ကာ အခန်းထဲမှ ထွက် လာ
လေသည် ။ ကျွန်မ အမေ့ ပုခုံးလေးကိုလှုပ်ယမ်းလိုက်ရင်း...

"အမေ ဘာဖြစ်လို့ လဲ၊ နေမကောင်းဘူးလား၊ တစ်ခုခုဖြစ်လို့ လား၊
ဆေးခန်း သွားမယ်လေ "

"အော်...ဖြေးဖြေးလုပ်ပါ တေးသီရယ်၊ ဘာဖြစ်တာလဲငါက ဘာဖြစ်
ရမှာ တုန်း၊ တစ်ချိန်လုံးဆေးခန်းပဲပို့ချင်နေတော့တာပဲ၊ ငါနေကောင်း
နေတာ မမြင်ချင်ဘူးလား "

"အမေ ဆိုင်ပိတ်ထားတယ်လေ၊ နေမကောင်းလို့ မဟုတ်ဘူး လား "

"အမလေး...ဖြစ်မှ ဖြစ်ရလေ တေးသီရယ်၊ မဟုတ်ရပါဘူးအေ၊ ကျ
ပ်က နောက်ဆို ညနေခြောက်နာရီအထိပဲဆိုင်ကိုဖွင့်မှာ ၊ မနက်ဆိုလဲ
ကိုးနာရီလောက်မှ ဖွင့်မှာ "

အမေ့ စကားကြောင့် ကျွန်မ နားမလည်နိုင်ဖြစ်သွားရသည် ။

"ဘာလို့ လဲ "

"ဘာဖြစ်ရမှာ လဲ၊ ငါမနက်ဆို နေမြင့်တဲ့ အထိ အိပ်ချင်လို့ ပေါ့အေ၊

ငါ့သမီးလစာကလည်း ကောင်း လာပြီဆိုတော့ကာ ငါလည်း နည်းနည်းတော့ ရေသာခိုချင်လာတာပေါ့ "

"အမေ လျှောက်ပြော မနေပါနဲ့ ၊ အမေ့အကြောင်း သမီးက အသိဆုံးပါ။ ညဘက် ဘယ်လောက် အိပ်ရေးပျက်နေပါစေ မနက်ခြောက်နာရီထက်ပိုပြီး မအိပ်တတ်တာ အမေ့ အကျင့်ဆိုတာသမီးသိတယ်၊ တစ်ခြားအကြောင်းရှိတယ် မဟုတ်လား၊ သမီးကို မှန်မှန်ပြော "

"အေးဟေ့...အေး...ဟုတ်တယ်၊ ညည်းကိုကြောက်လို့ ဟေ့၊ ညည်းကိုကြောက်လို့ ၊ နောက်တစ်ခါ ငါ့ကိုတစ်ကိုယ်ကောင်းဆန်တယ်၊ ငါ့အလုပ်ကြောင့် ညည်းပတ်ဝန်းကျင် နဲ့ သူငယ်ချင်းတွေကြားမှာ မျက်နှာငယ်ရပါတယ်လို့ ထပ်အပြောမခံချင်လို့ ၊ သဘောပေါက်ပြီလား...ပြီးတော့...ပြီးတော့ "

အမေခဏ ငြိမ်သက်သွားကာ မျက်ရည်တို့ ဆို့ လာပြီး တုန်ယင်နေသည့် အသံဖြင့် တိုးညှင်းစွာပြောသည် ။

"ယောက်ျားတွေနဲ့ ဖြစ်ချင်တိုင်း ဖြစ်နေတဲ့ ငါ့ကို ညည်းအမေပါလို့ ပြောရမှာ ရှက်တယ် လို့ နောက်တစ်ခါ ထပ်အပြောမခံချင်လို့ "

ဟု ဆိုကာ အမေ့မျက်ဝန်းမှ မျက်ရည်တို့ စီးကျလာခဲ့သည် ။ ကျွန်မ နှုတ်ခမ်းများ တဆတ်ဆတ်တုန်ယင်လာကာ မျက်ရည်တို့ သည် အတားအဆီးမဲ့ ကျဆင်းလာခဲ့ပြီး ခပ်ယဲ့ယဲ့လေး ရပ်နေသော အမေ့ကို ပြေးဖက်လိုက်ကာ ရှိုက်ကြီးတငင် ငိုကြွေးမိတော့သည် ။

"သမီး...သမီးတောင်းပန်ပါတယ် အမေရယ်၊ သမီးကအမေ့ကို စိတ်ဆိုးလို့ ပြောလိုက်တာပါ၊ အမေကသမီးကို ဒီအရွယ်ထိရောက်အောင် ကျွေးမွေးပြုစုလာခဲ့တဲ့ မာတာမိခင်ပါ အမေရယ်၊ အမေမရှိဘဲ သမီးမရပ်တည်နိုင်ပါဘူး၊ အမေ့ကို သမီးသိပ်ချစ်တာပါ၊ အမေယုံပါနော်၊ သမီးစ

ကားတွေက အမေ့ကို ထိခိုက်နာကျင်စေခဲ့တယ်ဆိုရင် သမီးကို ခွင့်လွှတ်
ပါအမေရယ်၊ သမီးလေနောက် ဘယ်တော့မှ မပြောတော့ပါဘူးနော် "

ကျွန်မပါးပြင်ထက်မှ မျက်ရည်တို့ ကို အမေ့လက်ဖဝါး ကြမ်းကြမ်း
လေးဖြင့် သုတ်ကာပေးသည်။ ။

"အမေက သမီးလေးကို အမြဲခွင့်လွှတ်ပြီးသားပါကွယ်၊ အမေ့သမီး
လေးက အရမ်းသိတတ်လိမ္မာတဲ့ သမီးလေးပါ၊ အမေလေသမီးလေး အိ
မ်ကထွက်မှ ဆိုင်ဖွင့်မယ်၊ သမီးလေး ပြန်မလာခင်ဆိုင်ပိတ်ထားမယ်
နော်၊ ဆိုင်ကိုတော့ အပြီး မပိတ်ပါရစေနဲ့ ကွယ်၊ အရင်တည်းက ဒါပဲလု
ပ်လာတာဆိုတော့ အမေဒီအလုပ်ပဲ လုပ်တတ်တယ်ကွယ်၊ ဒီအသက်အ
ရွယ်မှ တစ်ခြား အလုပ်လည်း ပြောင်းမလုပ်ချင်တော့ဘူး၊ အလုပ်မရှိဘဲ
လဲ မနေတတ်ပြန်ဘူးသမီးက အမေ့ကို ဒီတစ်ခုတော့ နားလည်ပေးပါ
ကွယ် "

"ဟုတ်ပါ့ပြီ အမေရယ်၊ အမေ့ သဘောပါ "

"ဒါဆို အမေတို့ ညစာစားကြရအောင်လေ "

"ဟုတ်၊ သမီးရေချိုး အဝတ်စားလဲလိုက်ဦးမယ်နော် "

"အင်း...ပြီးရင်ဆင်းခဲ့နော် "

"ဟုတ် အမေ "
